

Milí čtenáři,

právě čtete poslední číslo Podlavičníku, tedy poslední v tomto školním roce. Zda náš školní časopis bude vycházet i nadále, vlastně záleží i na vás. SOS! Hledáme nové redaktory. Zájemci vítáni v kabinetě č. 13. Překonejte lenost, obavy, ostych...atd., přijďte a pomozte udržet tradici časopisu, který vychází od roku 2001. Co si v tomto čísle přečtete? Tři rozhovory s mladými členy učitelského sboru – Mgr. Kvardovou, Mgr. Binderem a Mgr. Součkem. Dozvíte se, co je nového na půdě, proč byl vyhlášen „barevný týden“, jak dopadla recitační a literární soutěž. Přečíst si můžete vítězný příspěvek a autorskou báseň, která zaujala porotu při recitační soutěži. Bohužel Literární okénko Marušky Vláškové tímto číslem končí. Marušce gratulujeme k úspěšně složené maturitě a děkujeme za to, že se ve své rubrice snažila ostatním ukázat, že doporučená četba nemusí být vždy jen „voprz“.

Příjemné počtení přeje redakce Podlavičníku

OBSAH

Nové tváře	2
Majáles	6
Zdravušky v akci	8
Soutěžíme veršem i prózou	13
Neobyčejné setkání	14
Literární okénko Marušky Vláškové	17
Pěvecký sbor Carmína v USA	19
Zeměpisář na cestách	22
Půdní vestavba dokončena	29
Kresby Adama Liláka	30
Barevný týden.....	32
Test pro opravdu chytré! Zvládnete ho i vy?	33

NOVÉ TVÁŘE

V Podlavičnicku se snažíme vždy představovat nové členy učitelského sboru. A tak jsme dali studentům možnost zeptat se na to, co je zajímavé.

Mgr. Karolína Kvardová (laborantka)

1) Jak jste se dostala na naši školu?

Na škole jsem původně působila jako externista, kdy jsem vyučovala pár hodin týdně při svém úvazku v laboratoři. Po odchodu kolegyně Kamišové na mateřskou dovolenou jsem převzala její hodiny.

2) Jaký máte životní cíl?

Asi nemohu říct, že bych měla konkrétní životní cíl, protože nejsem úplně člověk „plánovač“. Většina věcí se u mě odvíjí od toho, co do života přichází.

3) Máte nějakého koníčka?

Ve svém volném čase mám spoustu věcí, které mě baví. Ráda čtu, chodím na turistiku, hraju na kytaru, jezdím na kole, ale nejvíc času trávím u rodičů „na chalupě“, kde pomáhám se vším, co je třeba.

4) Proč jste se rozhodla učit?

Učit jsem se rozhodla, protože mě baví práce se studenty. Líbí se mi společně posouvat dál, protože i mě ta spolupráce v mnohém obohacuje. Myslím si, že od té doby, co učím jsem trpělivější, naučila jsem se používat smajlíky podle dnešní generace a ve vlaku už jsem občas schopná porozumět, o čem se studenti baví, když používají své specifické výrazy. Navíc je to různorodé povolání, v podstatě neustále se vracím domu překvapena :D.

5) Sportujete?

Nejsem žádný pravidelný sportovec, ale rekreačně se občas k nějakým sportovním aktivitám dostanu. Mám ráda kolo – nejlépe nějaká vyjížďka s odměnou na konci či turistiku.

6) Jak si představujete ideální dovolenou?

Rozhodně někde v přírodě, nejlépe na horách, kde není tropické počasí. To nemám ráda. Baví mě i poznávací dovolené, ale rozhodně ne od cestovky.

7) Co ráda jíte?

V jídle nejsem vůbec vybíravá a sním v podstatě cokoliv. Oblíbené jsou u mě např. kynuté buchty s povidly, koprovka nebo rajská. Jediné, co bych nepozřela, je ohřátý tuňák. To není můj favorit.

8) Máte nějakého oblíbeného kolegu?

Nemůžu říct, že bych měla oblíbeného kolegu/kolegyni. Ve škole je spousta fajn lidí, kteří mi pomáhají vypořádat se s veškerými pedagogickými činnostmi, které řeším poprvé. Pokud bych měla

jmenovat, velmi často se obracím na p. uč. Plecháčkovou, která je mi nápomocná prokousat se veškerými administrativními věcmi, především co se třídnictví týče.

9) Nestýská se Vám po práci v laborce?

Zatím se mi nestýská, protože se mi líbí, jak je tahle práce variabilní. Práce v laborce měla své plusy i mínusy, jako každá jiná práce, ale v prostředí mezi mladými, možná budoucími, laboranty se mi líbí.

10) Co Vám na práci učitele připadá těžké?

Určitě administrativa, která s tím souvisí a od té doby, co jsem třídní mi vyvstala na mysl jediná věc – omluvenky :D. Ze začátku byl pro mě boj zorientovat se v systému Bakalářů, ale jelikož mám skvělou a trpělivou třídu, tak jsme se tím společně prokousali a nyní už to zvládáme s grácií.

Mgr. Rudolf Binder (matematika – chemie)

1) Jaké máte koníčky?

Koníčků moc nemám, a dokonce ani ta matematika mezi nimi není. Tu pouze učím, ale domů si jí netahám. Jak říkají moji studenti, vždyť je vlastně v životě k ničemu - tak co já bych s ní dělal. Jsem člověk, co je rád doma – takže sleduji Netflix (dochází mi seriály, takže přijímám inspiraci), občas čtu knížky (Zaklínač, Hra o trůny) nebo hraji na Playstationu (Witcher 3, Spiderman, Elden Ring, Last of Us). Rád taky mluvím o tom, že začnu dělat nějaký sport nebo žít aktivněji. Zatím to zůstalo pouze u slov.

2) Kdy jste přišel na to, že se chcete stát učitelem?

Rád bych řekl, že jsem chtěl být učitelem vždycky, chtěl motivovat mladé lidi a být jim vzorem. Ale to by byla lež. Upřímně, nikdy jsem si nemyslel, že bych se stal učitelem. Bavila mě chemie, a tak jsem si k tomu náhodou vybral matematiku, která mi docela šla. Říkal jsem si, že na navazujícím studiu se budu moct naplno věnovat pouze chemii, kdybych chtěl. Nakonec jsem u oboru učitelství zůstal a musím zatím říct, že mě to baví. Nevěděl jsem moc, do čeho jdu, protože na vysoké škole té reálné praxe moc nezažijete. Tak doufám, že „úžasné“ a „hodné“ třídy, které učím, mě utvrdí v tom, že jsem se vydal správnou cestou.

3) Jaký je Váš životní cíl?

Tuhle otázku jsem zodpověděl až jako poslední. Já vlastně ani žádný moc konkrétní cíl nemám, a když už, tak je vlastně dost primitivní. Vždy jsem chtěl mít práci, kterou budu mít rád a nebudu do ní chodit s nechutí. Nemusí být ani nijak snově placená. Poté najít životní lásku (tu jsem našel) a strávit s ní celý život. Bydlet společně v našem domečku s dětmi a být šťastní. Nechávám život tak nějak plynout a uvidím, kam až mě zavede. Zatím musím přiznat, že tohle proplování mi tak nějak vychází a ke svému životnímu cíli se pomalu blížím. Od konce vysoké školy se chci také zaměřit na tu zábavnou část života a více cestovat a něco zažít. Od čeho jsou peníze, a to vše kolem, když si na konci života řeknu, že jsem mohl zažít víc?

4) Kolik chcete mít dětí?

Ideálně tak dvě, maximálně tři. Nejlepší by byla jedna holka a jeden kluk. Jména si nechám pro sebe, nikomu je s manželkou nesdělujeme – asi kvůli tomu, že nám tchyně zkazila Amálku, když tvrdila, že jí budou říkat Aná... Zatím mám ale dětí 150, což je více než dost. K tomu příští rok třídnictví, které je ještě větší zodpovědností.

5) Jste šťastný?

Náročná otázka. Z dlouhodobého hlediska bych řekl, že ano. Každý má nějaké problémy a špatné chvíle, ale když se podívám na svůj současný život, tak šťastný jsem. Odpovědí, proč jsem šťastný, může být odpověď na otázku číslo 3. K naprosté dokonalosti by mi někdo mohl pomoci, pokud by se zbavoval většího obnosu peněz. Rád mu od nich pomůžu.

6) Šel byste s Pavlem, Tondou a Adamem na kebab?

Samozřejmě. Měl bych ale k tomu dát nějakou podmínku jako motivaci pro chlapce. Takže až budou mít společný průměr z matematiky lepší než 2.5, tak je klidně osobně na ten kebab pozvu. Musíte se začít snažit, kluci.

7) Pivo, nebo víno?

Všichni moji studenti vědí, že nejsem fanouškem alkoholu. Z piva jediné, které mi chutná, je ochucený Birell. Kdybych si měl ale vybrat, co si dát při večerní pohodě na gauči, tak bych si vybral bílé víno. Ani v hospodě si pivo nedávám. To možná proto, že do ní nechodím.

8) V kolika letech jste se poprvé opil?

Naprosto upřímně musím říct, že opravdu hodně jsem se za svůj život opil tak maximálně dvakrát. Poprvé mi mohlo být tak 16 let na "slučáku" se svou třídou ze základní školy. To jsme dokonce vypili i nějakou zaprášenou domácí ořechovici, o které jsme nejdříve museli zjistit, jestli se dá pít. Nakonec jsem ale neoslepl, takže asi vše v pořádku. Nikdy jsem ale z alkoholu nezvracel. Od konce střední školy jsem vypil tolik alkoholu jako asi tehdy večer.

9) V kolik hodin chodíte spát?

Samozřejmě všichni moji studenti vědí, že především poslední dobou se velmi poctivě věnuji svým povinnostem učitele a dlouho do noci dělám přípravy, a hlavně opravuji testy. Vlastně je studentům odevzdávám, dalo by se říct den poté, co je napíší. Zároveň ale tihle studenti vědí, že teď lžu. Spát chodím kolem jedenácté večer. Někdy je to později, někdy dříve. A když to teď víte, začnete mi vyčítat, že mám na to opravování opravdu hodně času. Ach jo.

10) Co rád jíte?

Mám hodně rád těstoviny. Ať už je to na způsob salátů, s nějakou omáčkou nebo zapečené. Také mám rád exotické kuchyně – indickou, asijskou a sushi. Ze sladkého mám nejradši cokoliv se skořicí – lívance, krupicovou kaši. Co opravdu nemám rád, jsou luštěniny, moje mamka mi jako malému musela na Vánoce dělat speciální porci bramborového salátu bez hrášku. Kupodivu čočku ze školní jídelny zbožňuji. Opravdu v tomhle logiku nenajdete, nejsem moc logický člověk.

Mgr. Martin Souček (angličtina-dějepis)

1) Odkud pocházíte a jak se Vám líbí v jižních Čechách?

Jsem z Velkého Poříčí. To je městys mezi Hronovem a Náchodem. A kdybyste hledali Náchod, je to hraniční přechod do Polska. Myslím, že je to občas stále slyšet na mém nářečí. Snažím se ho sice nepoužívat, ale někdy se neuhlídám a naše severovýchodní slova s jejich typickými koncovkami stejně řeknu. Na jih jsem se přestěhoval za studiem angličtiny a dějepisu. V jižních Čechách se mi ale nakonec tak zalíbilo, že jsem tady zůstal. Našel jsem si tu přítelkyni a skvělou práci na zdravce.

2) Proč a kdy jste se rozhodl být učitelem?

Učitelem jsem chtěl být, už když jsem chodil do první třídy. A nikdy mě to neopustilo. V určitých obdobích jsem teda přemýšlel ještě o alternativách. Jako dítě jsem chtěl být hercem, průvodcem po památkách, spisovatelem, hvězdářem, hudebníkem nebo ajťákem. Něco z toho jsem si splnil v rámci sezonních brigád nebo ve svém volném čase. Ale protože se říká, že nejlepší léta byla, když tě střecha školy kryla, rozhodl jsem se pro učitelství. A rozhodně nelituji.

3) Učíte raději historii nebo angličtinu?

Angličtinu. Dějepis je velmi hezký předmět, ale je náročnější jej vyučovat. Angličtina je hravější, více interaktivní a komunikativní.

4) Cestujete rád? Kam byste se chtěl podívat?

No jéje! Cestování je určitě jeden z mých největších koníčků. A je jedno jestli cestuji třeba na kole po jižních Čechách nebo letecky po Evropě. Baví mě to pokaždé. Podívat bych se chtěl snad všude. V posledních letech se stalo skoro už tradicí, že jezdím na letní prázdniny do Spojeného království. Procestoval jsem tam Skotsko, střední a jižní Anglii. Lákala by mě ještě jihozápadní oblast země. Tedy regiony Cornwall, Devon, Dorset a ostrovy Isles of Scilly. Kromě Anglie mě ale lákají také Spojené státy americké a Austrálie. Rád bych se podíval také do Asie, třeba na Bali.

5) Plánujete děti?

Ted' ještě ne.

6) Budete ještě někdy provádět na zámku? A kde?

Doufám, že provázení na zámcích ještě není uzavřená kapitola. Moc rád bych se zase na chvíli vrátil na zámek do Náchoda. Kamarád se tam teď stal kastelánem a se zámek má velké plány. Je to ale přeci jen docela daleko. Ještě loni jste mě mohli potkat na prohlídce hradu Rožmberk. Ten je přeci o poznání blíž. A po večerech na hradě při zapadajícím slunci se mi stýská už teď. Takže doufám, že se vrátím i tam.

7) Jak staré je Vaše kolo?

Tak to je těžká otázka. Záleží, které kolo máte na mysli. Mám totiž tři kola. Na nejstarším jezdím jen po městě. Právě na něm většinou jezdím na zdravku. A jsem na něm ve škole rychleji, než kdybych jel autobusem. A navíc se ráno nadýchám čerstvého vzduchu a pořádně se probudím. Jak je ale to kolo staré, to sám nevím. Určitě je ale mnohem starší než já. Až půjdu do důchodu, tak ho prodám

sběratelům a budu zaopatřený až do konce života 😊. Další kolo jsem dostal k patnáctinám, takže už taky docela staré, ale na cyklistickém kurzu předjede většinu z vás. A moje nejnovější kolo používám jen na delší vyjížďky po jižních Čechách. Toto kolo mám teprve půl roku.

8) Sportujete rád?

Já vlastně ani nevím. Na základní škole a na gymplu jsem při hodinách tělocviku patřil k nejhorším. Rekreačně jsem hrával badminton. Nakonec mě ale pan kolega Ziegelbauer tak drtivě porazil, že se už za badmintonistu nepovažuji 😊 Baví mě cyklistika. Určitě nejsem žádný profík, ale rád se projedu po okolí Českých Budějovic. Kolo někdy rád vyměním za kánoi. Myslím ale, že splouvání Vltavy s četnými zastávkami v kempech se za sport považovat nedá.

9) Jaké je Vaše oblíbené jídlo a nápoj?

To je hodně těžká otázka. Já mám totiž rád snad úplně všechno.

10) Máte ve skříni i něco jiného než košile?

Jasně že mám. Košile jsem začal nosit na začátku své učitelské kariéry. Stávalo se mi, že si mě kolegové, žáci a kuchařky v jídelně pletli se studentem. V košili jsem začal vypadat víc „učitelsky“. A už u toho nějak zůstalo 😊

MAJÁLES

V pátek 24.5. se naše škola zúčastnila majálesového průvodu, jako ostatně tradičně každý rok mimo covidových let. Pro některé studenty to byla zábava a možnost uplatnit vlastní kreativitu, pro některé bohužel povinný „voprůz“ a někteří se ho zúčastnili poprvé. V současné době snad každý starší deseti let ví, že existuje nějaký majáles, že je průvod a různé akce. Málokdo ale ví, co je jeho podstatou a že tento studentský svátek má velmi dlouhou tradici. Takže dovolte malou exkurzi do historie.

Kdy vlastně majáles vznikl? Tradice sahá až k rozmachu univerzit v 15. století, kdy se ustálil zvyk tolerovat studentskou i provokativní recesi. Ale slovo majáles těžko objevíme v dobových pramenech, vztahujících se ke zvykům tehdejších studentů, a nenajdeme ho ani ve slovní zásobě středověké latiny. Vzniklo zřejmě až v 19. století a vnímáme v něm slovo máj – tedy období, které je obvykle spojováno s radostí, s oslavou mládí a krás studentského života. V den školního volna před filipojakubskou nocí (30. dubna) se žáci i studenti vydávali pod školními prapory se svým učitelem do jarní přírody, kde zpěvem oslavovali život. Název patrně vznikl tak, že ke slovu máj byla připojena rádobý latinská koncovka.

Tradiční majáles byl především oslavou středoškolských a vysokoškolských studentů, která se konala vždy na počátku jara, většinou 1. května. Majálesová oslava měla svá pravidla. První a hlavní byl průvod různě recesisticky oblečených studentů městem a volba krále (královny) majálesu. Další specifikem bylo, že studentům (a později i studentkám) bylo povoleno v jediném dnu v roce bez trestu karikovat, případně zesměšňovat a kritizovat své spolužáky i učitele a vyslovovat se k dobovým poměrům a problémům.

Majálesy po roce 1948, tedy v době totality, byly kontrolovány a spolupřipravovány Československým svazem mládeže a STB, aby nedošlo k radikálním vystoupením studentů proti režimu. Například v Praze se majáles konal bez průvodů, pouze s policejní asistencí u pomníku K. H. Máchy. Ideologický dozor však v letech 1965-1966 polevil a výsledkem bylo, že králem pražského majáles byl zvolen

americký beatnik Allen Ginsberg . Režim reagoval v podstatě okamžitě – dva dny po majálesu státní bezpečnost Ginsberga zatkla, o den později ho obvinila z výtržnictví, opilství, narkomanie a propagace homosexuality. Za další dva dny byl úředně vyhoštěn.

Nová tradice majálesů začala vznikat roku 2004, kdy města Zlín, Brno a Olomouc uspořádala společně Moravský Majáles. Od roku 2005 jsou větší majálesy na území České republiky spojeny do projektu Český Majáles.

V.K.

Ginsberg králem majálesu

dříve...

... a dnes

ZDRAVUŠKY V AKCI

Před časem se sestřičky z naší školy zúčastnily vojenského cvičení MASCAL v roli figurantek. Jednalo se o nácvik zásahu při teroristickém útoku. Velitel akce tehdy ocenil nasazení a herecký talent našich studentek. Bez zdravky se neobešla ani další akce. O co se jednalo?

CVIČENÍ MILITARY FIRE DRILL BOLETICE 2024

Jihočeský kraj – Vojenský výcvikový prostor Boletice.

Vojenský výcvikový prostor Boletice se stal dne 2. května 2024, dějištěm vážné hromadné dopravní nehody, naštěstí pouze z důvodů součinnostního cvičení všech složek integrovaného záchranného systému a Armády ČR.

Téměř 50 hasičů, zdravotníků, vojáků a policistů zasahovalo u vážné dopravní nehody linkového autobusu, osobního vozidla a vojenského vozidla, převážejícího ozbrojené příslušníky AČR. Na místě mimořádné události došlo ke zranění velkého počtu osob, někteří zůstali zaklíněni v osobním automobilu, jiní, naopak, byli nárazem vymrštěni z linkového autobusu do okolí. Účastníci nehody utrpěli lehká, středně těžká i život ohrožující zranění, řidič autobusu a spolujezdec v osobním automobilu svým zraněním podlehl na místě.

Jako první na místo dopravní nehody dorazili příslušníci Vojenské hasičské jednotky Boletice, kteří provedli obhlídku místa hromadného neštěstí a zajistili bezpečnost prostoru. Téměř současně dorazili příslušníci Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje Územního odboru Český Krumlov a poté jednotka Sboru dobrovolných hasičů obce Chvalšiny. Společnými silami provedli vyproštění osob z vozidla, triáž zraněných dle metody START, stabilizaci těžce zraněných osob a evakuaci osob z místa

nehody do bezpečné zóny. Po celou dobu také na místě mimořádné události prováděli požární ochranu a kontrolu úniku nebezpečných látek z vozidel, které by mohly dále ohrozit zdraví osob nebo životní prostředí.

Velký počet zraněných v místě nehody představuje velmi náročnou situaci a vyžaduje precizní koordinaci jednotlivých složek IZS. Všichni figuranti byli namaskováni tak, aby jejich zranění odpovídala realitě a co nejvíce navodili věrohodnost celé události.

Na místě mimořádné události zasahovali posádky záchranných vozů Zdravotnické záchranné služby Jihočeského kraje z Českého Krumlova, Českých Budějovic i Prachatic. Zdravotnická záchranná služba poskytovala lékařskou péči zraněným osobám na místě nehody, provedli kontrolu třídění poranění, zajistili prioritní ošetření vážných život ohrožujících stavů a přípravu všech zraněných k bezpečnému transportu do nemocnic. Využili i speciální logistický technický sanitní vůz, který je určen právě pro takovéto mimořádné situace a přiváží na místo další dodatečné vybavení zdravotnickým materiálem a technikou.

Vyšetření příčin nehody bylo v kompetencích Policie ČR - Dopravního inspektorátu - Územního odboru Český Krumlov, která již v průběhu zásahu sbírala informace od účastníků nehody. Do vyšetřování byla zapojena i Vojenská policie Tábor, jejíž příslušníci se aktivně podíleli na vyšetřování nehody, na řízení provozu v místě události a pomoci všem zraněným osobám. Během cvičení všechny zúčastněné složky IZS a Armády ČR úzce spolupracovali, tak aby společně efektivně zvládli danou situaci.

Celkový dojem akce byl umocněn výborným hereckým přístupem řady figurantů. Jako figuranti byli využiti studenti Střední zdravotnické školy a Vyšší odborné školy zdravotnické v Českých Budějovicích.

Součinnostní cvičení se složkami IZS, Vojenské hasičské jednotky Boletice a Armády ČR jsou důležitá, protože umožňují těmto složkám trénovat koordinaci a spolupráci v různých krizových situacích. Tato cvičení mohou zahrnovat simulace různých požárů, katastrofických událostí, evakuace obyvatelstva, lékařské a záchranné operace a další aktivity. Vojenský výcvikový prostor Boletice je určen výhradně pro potřeby Armády ČR, cvičení tohoto charakteru je pro danou lokalitu zcela výjimečné a ojedinělé. I díky tomu jsou však poznatky z něj cenné pro všechny zúčastněné složky. Takovéto cvičení by nevzniklo bez velké podpory vedení Střediska obsluh výcvikových zařízení Boletice (SOVZ Boletice), zejména velitele mjr. Ing. Tomáše Vašíčka.

Při takových cvičeních se testuje efektivita komunikace mezi složkami, rychlost reakce, dovednosti jednotlivých členů složek a schopnost pracovat jako tým. Díky těmto cvičením můžou být identifikovány slabiny v reakci a následně mohou být provedeny potřebné změny a vylepšení.

Závěrem lze říci, že cvičení bylo velmi přínosné a potvrdilo schopnost všech složek IZS Jihočeského kraje a Armády ČR řešit mimořádné situace s velkým počtem zraněných

osob. Spolupráce mezi všemi zúčastněnými složkami IZS a Armádou ČR probíhala bez komplikací. Podněty, které ze cvičení vzešly, budou zohledněny v dalším výcviku a odborné přípravě.

Zbývá tedy jen poděkovat všem, kteří se na přípravě cvičení podíleli a díky nimž bylo cvičení velmi věrohodné. A samozřejmě také všem, kteří se aktivně cvičení zúčastnili, za jejich nasazení a profesionální přístup.

Ing. Bc. Luboš Stehlík, velitel VHJ Boletice

A dojmy účastníků?

Ve čtvrtek 2. května si naše třída udělala výlet do Boletic. Jednalo se o akci, kde jsme si se spolužačkami zahrály na oběti dopravní nehody. Jednotky IZS skvěle připravily střet autobusu, osobního automobilu a vojenského vozidla. Všechny jsme se vžily do role a některé opravdu bojovaly o život, praly jsme se se záchranáři, křičely, a dokonce i plakaly. Nakonec jsme dostaly odměnu ve formě občerstvení, které navařily a napekly manželky a maminky záchranářů. Všechny jsme si to moc užily.

Natálie

Dne 2.5. 2024 se uskutečnilo cvičení ve vojenském prostoru Boletice, kterého jsme mohli být součástí. "Jde o vážnou dopravní nehodu linkového autobusu, osobního vozidla a vojenského vozidla, převážejícího zbraně. Na místě došlo ke zranění velkého počtu osob," zaznělo do telefonu na čísle 155. Taková byla situace, se kterou si museli poradit příslušníci Vojenské hasičské jednotky Boletice, HZS Jihočeského kraje, členové jednotky SDH obce Chvalšiny. Součástí byly samozřejmě i posádky ZZS z Jihočeského kraje. Úkolem bylo zachránit lidské životy a zorganizovat celou situaci tak, aby nedošlo ke zmatkům a dalším problémům. Objevilo se spousta zranění, se kterými si museli umět poradit.

Naším úkolem v roli figurantů bylo předvést co nejlepší herecké výkony a tím tak práci daným jednotkám ztížit. Což, myslím, se povedlo.

Agáta

Jako jedni z mála jsme měli šanci účastnit se taktického cvičení Vojenské hasičské jednotky ve spolupráci se složkami IZS a armádou ČR. Akce mi přinesla mnoho zkušeností, zážitků a dojmů. Jak pozitivních, tak i negativních. Naším úkolem bylo probudit v sobě hereckého ducha a vyměnit si roli s pacienty, kterým tak často na praxi pomáháme od bolesti.

Nebylo to nic lehkého, ale myslím si, že jsme to zvládli na jedničku. Bylo zajímavé na vlastní kůži okusit, jaké to je být ve středu dění takové hrozné události. Viděli jsme praktické využití traumaplánu, průběh ošetřování a následného transportu do nemocnice. Víím, že záchrana životů je velmi těžká, ale se vši upřímností, řešení situace ve mně vyvolala nepatrné pochyby o spolehlivosti našeho integrovaného záchranného systému.

Lenka

Příjemně mě překvapilo, že hasičský autobus přijel včas. Po příjezdu paní učitelky lícily spolužačkám různá zranění a čekání bylo dost dlouhé. Poté jsme šly všechny na místo dopravní nehody. Celá akce mi nepřipadala úplně dobře zorganizovaná, pořád jsme jenom čekaly, než se začne něco dít. Práce hasičů se mi líbila, ale nestarali se vůbec o zraněné ve smyslu poskytnutí první pomoci. Záchranářům také bylo jedno, že na místě byla zranění ohrožující život. Shodly jsme se i s ostatními spolužačkami a

paní učitelkou, že záchranné složky udělaly opravdu hodně chyb. Akci jsem čekala mnohem lépe provedenou a moc mě nenadchla. Připadalo mi, že záchranáři do záchrany zraněných nedali 100%, asi měli v podvědomí to, že zranění nejsou reálná a nikdo opravdu nezemře.

Veronika

Pro mě jakožto velkého fanouška urgentní medicíny

to byl opravdu skvělý zážitek. Moc mě bavilo pozorovat nasazení záchranářů, lékaře, hasičů a policie. Bylo nás tam několik desítek zraněných a já jsem konkrétně měla krvácení do dutiny břišní. Hasiči byli opravdu moc milí a celou dlouhou dobu, co zdravotnická záchranná služba nemohla najít místo nehody, se o nás spolu s vojáky pečlivě starali. Po příjezdu ZZS nastal trošku zmatek, jelikož přijel pouze jeden lékař, který musel vyhodnotit zdravotní stav u většiny zraněných. Čekala jsem tedy opravdu dlouho, než mi lékař naordinoval infuzi s léky a popsal můj zdravotní stav. Poté jsem bohužel

na následky zranění zemřela. Dost mě tedy zklamalo, že mě nedokázali zachránit, ale při takovém počtu zraněných a jednom lékaři je poměrně nemožné zachránit člověka s masivním krvácením do dutiny břišní. Musíme brát ale také v potaz, že při reálné nehodě, kde se nachází člověk v bezprostředním ohrožení života, dispečink většinou posílá vrtulník, ve kterém je vždy přítomen další lékař. Toto bylo opravdu jen cvičení, tudíž to musíme brát s rezervou. Jak jsem ale již zmiňovala, všichni byli opravdu nesmírně milí a snažili se svou práci dělat, jak jen nejlépe dovedou. Moc je tedy obdivuji a doufám, že tam mezi nimi budu jednoho dne stát i já.

Adéla

Upřímně musím říct, že jsem se více těšila na vojenský areál než na samotné cvičení. Ten mě velmi překvapil. Po příjezdové cestě jsme dojeli k velké starší budově, kousek od ní stálo v řadě asi tak 10 chatek. Trochu jsem si tam připadala jako na dětském táboře.

Cca kolem půl 12. to celé začalo. Pocitově příjezd hasičů trval hrozně dlouho, i když jsme doopravdy nebyly zraněné, o příjezdu záchranky ani nemluvíme. Když nás konečně vyprostili, dost dlouho jsme čekali na záchranářské dece.

Zážitek je to pro mě zajímavý, bylo fajn sledovat nehodu z pohledu raněného, a udělat si obrázek o tom, jak to ve skutečnosti asi probíhá.

Soňa

Dne 2. 5. 2024 jsem se se třídou zúčastnila cvičení složek IZS a armády ve vojenském prostoru Boletice. Pro mě to byla velmi cenná zkušenost, protože jsem měla možnost vidět záchrannou akci jak z pohledu zdravotníka/záchranáře, tak i z pohledu raněného, který čeká na pomoc. Mohla jsem sledovat práci profesionálních vojáků a hasičů v terénu, což bylo velmi zajímavé a přínosné. Moc se mi celý den líbil a jsem vděčná za možnost se cvičení zúčastnit. Pokud bude příležitost se zúčastnit nějaké podobné akce, moc ráda ji využiji.

SOUTĚŽÍME VERŠEM I PRÓZOU

Dne 4. 3. 2024 se v odpoledních hodinách konala recitační soutěž určená všem zájemcům z řad žáků naší školy. Porota složená z vyučujících českého jazyka a literatury byla příjemně překvapena nejen rekordní účastí, ale také vysokou úrovní předvedených výkonů. Recitátoři si vybírali ukázky z děl klasických českých i zahraničních autorů, zaujala vlastní tvorba jedné ze soutěžících. Rozhodování bylo proto velmi obtížné, nakonec se mezi první tři dostaly dvě zástupkyně třídy LY1 – zvítězila Kateřina Konopová a na 3. místě skončila Adriana Košnarová. Jako druhý nejlepší ocenila porota výkon Petry Boškové ze třídy PS1A.

V rámci recitační soutěže byly vyhlášeny rovněž výsledky literární soutěže a olympiády z českého jazyka. Téma „Neobyčejné setkání“ zpracovalo veršem i prózou 10 žáků. První místo získala opět Kateřina Konopová (LY1), na druhém místě se umístila Tereza Machoňová (La4), na třetím Štěpánka Kleinová (PS4A). Vítězný příspěvek najdete v rubrice Ze školních lavic spolu s básní Sárý Bygasové, která svou autorskou tvorbou zaujala při recitační soutěži.

„Olympijské medaile“ v disciplíně český jazyk a literatura získaly: 1. místo – Natálie Bžiská (LY3), 2. místo – Lucie Trávníčková (LY3) a 3. místo – Eliška Hložková (LA2)

Gratulujeme.

Za předmětovou komisi českého jazyka a literatury Mgr. Monika Novotná, PhD. a Mgr. V. Kletečková

NEOBYČEJNÉ SETKÁNÍ

Do té doby, než se vše stalo, byl večer jako každý jiný. Maminka v kuchyni vařila večeři. Bráška si v pokoji hrál na závodníka, náš kocour Boban se válel v pelíšku a pospával. A stejně jako ostatní večery se tatínek nevrátil domů. Maminka mi říká, ať si s tím nelámu hlavu, že se všechno brzy vyřeší. Ale to už říká týdny. Podle mě má tatínek nějakou jinou paní, kvůli které se nevrací k nám, nevrací se domů. Podle mamky jsem moc malá na to, abych to chápala, ale já jí pořád opakuju, že je mi patnáct a půl, že to určitě pochopím. Ale maminka vždycky řekne dost a uteče se slzami v očích pryč. Nechci ji rozplakat, ale jen chci vědět, co se děje. Když už tátu vídám, tak je úplně bílý a vždycky tvrdí, že je jen unavený. Ale já mu to nevěřím, nejsem hloupá. Víím, že něco není v pořádku, ale pořád nevím co.

„Kájuško,“ zavolala na mě okolo deváté hodiny maminka. Nebylo to radostné Kájuško, jak na mě dříve volala. Znělo unaveně a smutně. Sešla jsem po schodech do kuchyně a sedla si ke kulatému dřevěnému stolu. Maminka se posadila ke mně a v tu chvíli jsem cítila, že je něco hrozně špatně. Dívala se na mě smutnými očima a řekla: „Víš, proč teď tatínek není pořád doma? Bojuje v nemocnici s rakovinou a doktoři nedokážou říct, zda to zvládne.“ Když dokončovala větu, už skoro nemohla mluvit. V tu chvíli se mi zatmělo před očima a nevěděla jsem co dělat, byl to šok. Začalo se mi chtít zvracet, a tak jsem utíkala na záchod, jak nejrychleji jsem v té chvíli dokázala. Za chvíli, tak nějak z dálky jsem uslyšela maminku. „Zlatíčko moje, strašně mě to mrzí, bylo to naprosto nečekané, nikdo nemohl předpovídat, že se něco takového stane.“ Byla jsem smutná, ale co víc, byla jsem naštvaná. Začaly mi rudnout tváře a vybuchla jsem: „Je to tvoje vina, kdybys mi to řekla dřív, tak jsem mohla něco udělat. Nenávidím tě. Nenávidím.“ Utekla jsem s pláčem do pokoje a mamku tam v šoku a slzách nechala. Zabouchla jsem za sebou dveře, tedy spíš jsem s nimi práskla, zamkla se a sjela po dveřích na zem. Opřela jsem se a brečela. Pořád jsem si říkala, že je to jen zlý sen a brzy se vzbudím. Ale sen to nebyl. Později toho včera přišla mamka a chtěla do pokoje. Dveře však byly stále zamčené a já u nich schoulená pořád seděla. „Kájí, já vím, že je to těžké, ale tatínek to zvládne, pusť mě dovnitř.“ Pomalu jsem vstala a odemkla. Došlo mi, že jestli teď někoho opravdu potřebuji, je to mamka. Otevřela jsem. „Ty teda vypadáš,“ řekla a pomohla mi dostat se do postele. Znovu jsem začala plakat. „Zítra nemusíš jít do školy, bude lepší, když zůstaneš doma. Chci, abys věděla jednu věc. Na tom, že vám o té nemoci nic neřekneme, jsme se s taťkou domluvili. A víš proč? Paní doktorka o tatínkově léčbě řekla, že bude krátká a nenechá na něm viditelné následky. Nikdo nepředpokládal, že všechno bude úplně jinak.“

Byla jsem na sebe strašně naštvaná, protože když nad tím tak přemýšlím, mohlo mi to dojít. Mohla jsem tu pro tátu být. Být jeho oporou a netrápit ho hloupostmi. Ale ne. Já byla slepá. Měla jsem strašnou chuť s něčím praštit. Naštěstí jsem se ovládla, ale snadné to nebylo.

Ráno jsem se vzbudila, ale cítila jsem se tak, jako kdybych celou noc nespala. Strašně dlouho jsem brečela a přemýšlela nad vším, co se večer odehrálo. Když jsem sešla dolů do kuchyně, maminka stála opřená o linku a bylo vidět, že plakala. Běžela jsem k ní a vyptávala se, co se stalo. Mamka omdlela. V té chvíli jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. Jen jsem slyšela, jak křičím: „Mami, prosím tě, vzbud se. Nemůžu přijít i o tebe.“ Nic se ale nedělo, maminka dál nehybně ležela na podlaze. Najednou mi došlo, co musím udělat. Vždyť jsme si to říkali ve škole. Podložila jsem jí nohy a čekala. Po chvíli se probudila. Chtěla jsem zavolat doktora, ale mamka řekla, že je to zbytečné. Prý bude určitě v pořádku. „Mami, můžeš mi přestat lhát a říct mi, co se děje, prosím?“ Bylo mi jasné, že odpověď se mi fakt líbit nebude. Mamka povzdechla a řekla, že táta se přes noc hodně zhoršil. Zatočila se mi hlava, udělalo se mi zle, ale věděla jsem, že teď musím být silná. „Můžeme se za tátou stavit?“ „Nevím zlatíčko, jestli je to dobrý nápad.“ „Moc prosím, mami.“ „No dobře,“ přikývla mamka.

Po cestě do nemocnice mě mamka prosila, abych nic neříkala bráškoví. Je ještě moc malý a nepochopil by to. Když jsem se nad tím zamyslela, dala jsem jí za pravdu. Jsou mu teprve čtyři. Ale mně je patnáct a půl, tak proč mi to neřekli? Hlavou se mi honilo všechno možné a najednou jsme byly před nemocnicí. Mamka zaparkovala a šly jsme dovnitř. Ta nezapomenutelná vůně nemocnice mi vadila vždycky, ale teď ještě daleko víc. Žaludek mi začal dělat kotrmelce. Mamka se zastavila, otočila se ke mně a řekla: „Nelekni se, taťka teď vypadá jinak, než si ho pamatuješ.“ Najednou jsem měla v krku obrovský knedlík. Vešly jsme do pokoje a na posteli ležel vyhublý, bledý muž. Pod skleněnými očima měl velké kruhy, jeho ruce byly úplně vyhublé. Snažila jsem se polknout, ale přes ten pitomý knedlík to nešlo. Muž se otočil a skoro nehlasně řekl: „Ahoj, Kájí, dlouho jsem tě neviděl.“ V očích jsem měla slzy. Rozběhla jsem se a skočila tátovi kolem krku. Udělal mi místo pod dekou a já si k němu lehla. Byl velmi studený. V duchu jsem se ptala, kam zmizel ten vždycky usmívající se táta. Leželi jsme v objetí, pak se k nám přidala i mamka. Tuto vzácnou a nezapomenutelnou chvíli zkazili až doktoři, kteří vzali taťku na vyšetření. To pro nás znamenalo konec návštěvy.

Když jsme přijely domů, tak mi mamka prozradila, na co se lékaři taťky ptali. Zajímalo je, jestli by se s rodinou chtěl někam podívat. Odpověděl jim, že do Disney Landu, protože slíbil, že nás tam vezme. V prvním momentě mi to nedávalo smysl. Najednou jsem ale začala tušit, co to znamená. Doktoři tátovi nedávají žádnou šanci, že by mohl boj s rakovinou vyhrát. Rozbrečela jsem se, mamka mě objala a roztřeseným hlasem řekla, že to bude dobré. Ale jak něco takového může být dobré? Mamka řekla, že do Disney Landu poletíme za měsíc. Jak jsem se ale mohla těšit, když jsem věděla, že je to můj poslední výlet s tátou. S tátou, kterého jsem milovala nejvíc na světě.

Po týdnu jsem začala opět chodit do školy. Hned při první hodině mě paní učitelka na biologii požádala, jestli bych nemohla udělat prezentaci. A téma? Rakovina. Zatmělo se mi před očima a najednou jsem před celou třídou brečela jako malé děcko. Cítila jsem se strašně. Učitelka mě vyvedla ze třídy a ptala se, co se děje. A tak jsem jí to všechno řekla. Začala se mi omlouvat. Já přece vím, že o tom nevěděla a že ji to hrozně moc mrzí. Poslala mě domů. Tam jsem se připravila na noc v nemocnici. S mamkou se střídáme, aby tam táta nebyl sám. Byl to skvělý nápad. Pokaždé, když usínal, jsem ho držela za ruku. Průchod slzám jsem dala, jenom když spal. Snažila jsem se ho nějak zabavit, ale nemyslím si, že mu to pomáhalo.

Když jsem ten den přijela, tak jsme si dlouho povídali. Pak taťka usnul. Sedla jsem si do křesla, přehodila přes sebe deku a usnula jsem. V noci jsem měla sen. Nejspíš to byl sen, musel být. Nebo ne? Viděla jsem, jak k taťkovi přistupuje osoba zahalená v černém. Vypadala jako žena, ale do tváře jí vidět nebylo. Vůbec si nevšímala toho, že jsem tam i já. Vzala taťku za ruku a odváděla ho pryč. A já, i když jsem moc chtěla, nemohla vůbec nic dělat. Nějak jsem ale cítila, že ta osoba mu nechce ublížit. Snažila jsem se zakřičet, ale nešlo to. Sama sebe se ptám, jestli jsem vůbec křičet chtěla. Možná jsem nic udělat ani nechtěla, protože jsem nějakým nepopsatelným způsobem cítila, že to, co se právě děje, je dobré. Že ta podivná bytost taťku odvádí někam, kde mu bude dobře, kde ho nebude nic bolet, kde si zaslouží být. Najednou začaly pípat všechny přístroje a okolo mě běhali doktoři. Tu noc táta zemřel.

Dodnes nevím, jestli to, co jsem viděla, byl opravdu jen sen. Sen, který mi pomohl vyrovnat se s tátovou smrtí, protože jsem najednou věděla, že je někde, kde mu bude líp a bude se zase smát.

Po pohřbu jsem se s tím svěřila mamce. Ta ale řekla, že je to nesmysl. Jediná, kdo mi to věří, je Hanka, moje nejlepší kamarádka.

Když je mi smutno, jdu na hřbitov a s taťkou si povídám. Dává mi to sílu bojovat s tím, že už není.

„Mám tě ráda, tati, a mrzí mě, že jsem ti to neříkala častěji. Jo a tati, dostala jsem se na tu *vejšku*, na kterou sis přál. Miluji tě.“

Kateřina Konopová

AUTORSKÁ TVORBA SÁRY BYGASOVÉ

To se mi jen zdá

To se mi jen zdá.

Otevřu spleená víčka do nového světa,
brečím a brečím, slza po tváři mi stéká
a já si asi ani nepamatuji co byla matčina první věta.

To se mi jen zdá.

Najednou nehraji si s hračkami svými,
nýbrž se mám učit, jak se o ně dělit s ostatními?
Malinké dítě v předškolním věku,
ani se nenadějí a už tedy klepu,
na dveře od školky plné nadaných dětí,
netušících že jim ten úsměv z baculatých tvářiček brzy sletí,
jejich sny odletí, ale oni jsou moc malé na to, aby o tom měli nějaké sebemenší ponětí.

To se mi jen zdá.

Potom je hodí do školy,
mlč, sed' a piš, tady máš navíc domácí úkoly.
Každý den toho do sebe víc cpe a cpe,
mentální zdraví se mu pod rukama hroutí,
co z něj ale bude,
když se všemu jen bude snažit uprchnouti?

To se mi jen zdá.

Snažím se uprchnouti hlavně snama,
když se mi nezdají v noci prohání se dnama.
Co se mi tedy zdá a co je realita,
odpověď na tuto otázku je v hlavě důkladně skryta.

To se mi jen zdá.

Sny v jasných barvách chtějí mě chytit,
daří se jim to, vše, co jsem chtěla, bude v dáli se třpytit.
Ale vím, že se mám probudit a jít zpět do toho světa,
kde záleží na tom, co o kom řekla něčí teta,
kde někomu zničila život, jen na internetu napsaná hloupá věta,
kde všichni žijou v závisti a nenávisti,
kde, když se jim něco nelíbí jen ukazují druhým zatnuté pěsti.

To se mi jen zdá.

Co když já v svých snech zůstanu,
z postele už nevstanu.
Živýma snama putovat budu
a začnu vnímat moji hlavu plnou nádherných bludů.

To se mi jen zdá.

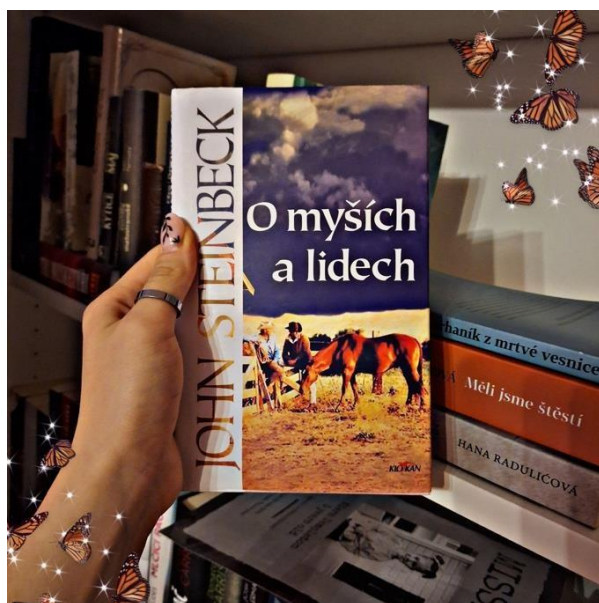
Když ale teď zavřu moje oči, není tam nic jiného než tma a smutek,
po těch vysněných světech a možnostech zbyl jen můj zármutek.
Nechci se vrátit zpět do tohoto světa,
kde už jenom naše duše za svými sny létá

LITERÁRNÍ OKÉNKO MARUŠKY VLÁSKOVÉ

Ahoj zdravko,

tak se nám blíží maturita. Už zase. Místo toho, abychom se z toho hroutili a zavírali se doma s panickou atakou, protože nic nestíháme, pojďme udělat to nejmenší a připravit se na maturitu z češtiny tím, že budeme číst. Chápu, že maturitní četba pro někoho může být utrpení, ale proto jsem tady. Přináším další knížky, které jsou k maturitě skvělou volbou. Ať už proto, že se budou dobře rozebírat, tak i proto, že by vás mohly fakt bavit.

O MYŠÍCH A LIDECH – JOHN STEINBECK

Krátká a jednoduše napsaná kniha. Odehrává se ve 30. letech 20. století v Americe.

Konkrétně v Kalifornii v prostředí venkova. Sledujeme příběh dvou mužů, z nichž jeden je obr Lennie, který je mentálně zaostalý, a druhý, George, se o něj stará jako o bratra. Cestují spolu za prací z jednoho hospodářství do druhého. Mají velký sen, a to mít vlastní stateček s králíkárnou.

Tahle novela má něco málo přes 100 stránek a čte se opravdu moc dobře. Je v ní spousta dialogů, a tudíž vám stránky mizí pod rukama. Příběh vás chytne a dojde. Je o přátelství, rasismu, životě na farmě, duševní zaostalosti

JEPTIŠKA – DENIS DIDEROT

Dílo z konce 18. století. Krátká knížka s moc zajímavým obsahem. Příběh se odehrává víceméně v klášteře a sledujeme příběh Zuzany, mladé dívky, která se stává novickou. Zajímavá je forma vyprávění příběhu. Celá kniha je napsaná jako dlouhý dopis. Příběh je založen na skutečném osudu jeptišky.

Je to jeden z prvních psychologických románů, ze kterého církev nebyla nadšená. Proč? Autor kritizoval náboženskou morálku a pokrytectví. Další věcí, která by vás mohla nalákat si s chutí Jeptišku přečíst, je to, že v knížce se vyskytuje i téma lesbické lásky a obtěžování. Přece jen je to kniha z 18. století a tohle mě velmi překvapilo.

ROMEO A JULIE – WILLIAM SHAKESPEARE

Drama je prostě v seznamu k maturitě taky povinné. Pokud zrovna dramata nemusíte, tak zapomeňte na Revizora, a radši sáhněte po klasice z Verony. Romeo a Julie. Každý ví, o co zhruba jde. Příběh dvou nešťastně zamilovaných, které jejich láska dovede až k smrti.

Pokud jste romantické duše, musíte znát jejich příběh perfektně. Pokud nejste, tak stejně nejspíš budete maturovat a tahle knížka je dobrá volba, pokud se nechcete nadřít. Čte se to moc dobře a věřím, že se začtete a bude se vám to i líbit. Shakespeare je klasika a po přečtení se aspoň budete

moc vytahovat, že čtete Shakespeara. Zní to fakt dobře a na mě osobně to dělá dojem.

A kdyby náhodou se vám fakt nechtělo číst, tak existuje i film s krásným, mladým Leonardem DiCapriem, a pokud je v tom namočený Leo, tak to už nejde odmítnout.

PĚVECKÝ SBOR CARMÍNA V USA

Českobudějovický pěvecký sbor Carmína se v březnu zúčastnil 10. Newyorského festivalu „Sounds of Spring“. Soutěžní festival se uskutečnil v jedné z nejslavnějších síní světa, v Carnegie Hall. Pozvání sbor obdržel od umělecké rady World Projects spolu s dalšími čtyřmi sbory z USA. Carmína skvěle zvládla náročný program, sklídila bořlivý potlesk a umělecké vedení festivalu ohodnotilo sbor zlatou trofejí.

Carmína si pro zámořskou cestu připravila i doprovodný program populární hudby, který předvedla v New Yorku v American Dream.

Navštívili Broadway, Národní památník a muzeum 11. září, absolvovali vyhlídkovou plavbu lodí po řece Hudson kolem Manhattanu a k Soše Svobody. Ve sboru zpívají některé studentky naší školy a sdělily nám své zážitky.

Když jsme zjistily, že jsme byly vybrány na soutěž do USA, už to byl zážitek. Představa, že si zazpíváme v Carnegie Hall, byla úžasná pro celý sbor. Celý rok jsme poctivě zkoušely a zkoušely. Také na našem vzhledu se hodně pracovalo. Jenom vybrat doplňky k šatům bylo těžké. Ale nakonec jsme všichni vypadaly krásně.

Když nadešel den soutěže, všichni jsme byly nervózní a nemohly jsme se dočkat, až nastoupíme na jeviště v Carnegie Hall. Zbývalo pár minut, čekali jsme v zákulisí a pak to přišlo. Otevřely se dveře a před námi se objevilo pódium, na kterém jsme měly vystupovat. Jenom ten pohled byl pro mě něco úžasného. Publikum nás přivítalo potleskem a mohlo to začít. Když se ozvaly první tóny, věděla jsem, že je to něco neuvěřitelného.

Další den jsme všichni čekaly na výsledky, a když konečně přišly, myslela jsem, že už to snad nevydržím. Když se přede mnou objevila cena, na které bylo napsáno první místo, bylo to neskutečné.

Všichni se začali radovat. I já jsem měla obrovskou radost. Tento neskutečný zážitek si budu pamatovat celý život a myslím, že nic takového už nezažiju.

E. Martinovská

Jakmile jsme zjistili, že jsme byli vybráni na takto prestižní soutěž, došlo nám, kolik před sebou máme práce. Ale rok utekl jako voda a my najednou seděli v letadle směr New York. Přesouvat se v padesáti členné skupině po letištích ve dvou zemích byl docela adrenalin. Ale z letadla v New Yorku jsme kupodivu vystoupili všichni. Byli jsme ubytováni v hotelu na Times Square, takže jsme byli obklopeni mrakodrapy a obřímí blikajícími billboardy. Už to byl pro nás zážitek. Čekalo nás seznámení s ostatními sbory na výletní plavbě po řece Hudson. Součástí soutěže byly i workshopy s porotou, kde jsme museli zapojit své znalosti z angličtiny. Když nastal den soutěže, s nervozitou jsme si uvědomili vážnost situace. To, co za chvíli zazní ve slavné Carnegie Hall, zazní pouze jednou. Jiná šance nebude a my musíme předvést co nejlepší výkon.

A. Jančíková

Když jsem zazpívala poslední tóny skladby a uslyšela potlesk v té nádherné síni, uvědomila jsem si, co se v posledních 17 minutách odehrálo... A navíc jet do New Yorku, ale hlavně do Carnegie Hall se nepoštěstí každému. Všem umělcům, kteří tam vystupovali, dalo velikou práci se tam dostat, a je to jako sen, že jsem měla tu možnost tam ve svých 18 letech díky Carmíně zpívat. Byla to pro mě velická pocta stát na místě, kde vystupovali ti nejlepší umělci světa, a hlavně zážitek na celý život.

A. Tomsová

Soutěž v USA byla nezapomenutelným zážitkem, na který budu dlouho vzpomínat nejen kvůli dlouhé a nudné době strávené v letadle, ale především kvůli tomu, co jsem tam zažila. Například jsme se procházeli po Manhattanu, navštívili jsme Empire State Building, Broadway a Times Square, strávili jsme také celé odpoledne na lodi, kde jsme měli večeři a diskotéku, zatímco nás loď vezla k Soše Svobody. Ubytovaní jsme byli v hotelu Sheraton na 5. Avenue. Vrátila jsem se se spoustou vzpomínek a s kamarádem z Kalifornie, se kterým si do teď dopisuji.

ZEMĚPISÁŘ NA CESTÁCH

Island – země ohně a ledu

Island je severský stát ležící na stejnojmenném ostrově, který je s rozlohou 103 125 km² 18. největším ostrovem planety a 2. v Evropě (pro srovnání, rozloha největšího ostrova světa Grónska je 2 166 000 km² a České republiky 78 870 km²). V evropském kontextu je z ostrovů větší pouze Velká Británie. Takřka celý Island leží jižně od severního polárního kruhu. Magická rovnoběžka prochází pouze ostrůvkem Grimsey, ležícím severně od islandského pobřeží.

Lidé žijí jen v pobřežních oblastech. Centrální část země je takřka neobyvatelná. Proto je Islandanů méně než 350 000. S tím souvisí i nízká hustota osídlení (cca 3,2 obyvatele/km²; v České republice to je 136 ob./km²). Hlavní město Reykjavík a jeho okolí obývají 2/3 populace. Trochu úsměvné je, že druhým největším sídlem je Akureyri na severu (pokud nepočítáme dnes již další aglomerace metropole – Kópavogur a Hafnafjörður), ve kterém žije necelých 20 000 lidí (srovnatelné např. s Jindřichovým Hradcem či Strakonice). Zbytek obyvatel žije v malých sídlech po obvodu celého ostrova. Island leží na rozhraní Severoamerické a Evropské litosférické desky. Z tohoto důvodu se jedná o geologicky velice aktivní území s mnoha sopkami. Typické jsou také fjordy, hluboce zaříznuté zálivy, které narušují pobřežní linii okolo celého ostrova. Na Islandu se nachází největší evropský ledovec – Vatnajökull (8100 km² = 8% rozlohy státu). Teď už je jasné, proč se Islandu říká země ohně a ledu. Teplý oceánský Gólfský proud zajišťuje, že podnebí na Islandu je výrazně mírnější než v jiných oblastech podobné zeměpisné šířky.

Pokud chcete prozkoumat panenská místa ostrova, je zásadní mít dobré auto s náhonem na všechna čtyři kola. Drtivá většina lidí jezdí po tzv. Golden circle neboli Zlatém okruhu, což je vyasfaltovaná cesta okolo celého ostrova. Pokud si vyberete tuto trasu, tak rozhodně minete nejhezčí místa Islandu, především oblasti, kde nejsou takřka žádní lidé. Je to každopádně škoda. Na druhou stranu vám stačí obyčejný automobil a ušetříte plno peněz. Island patří, stejně jako ostatní země severní Evropy, k nejdražším státům světa. Pro srovnání mohu uvést cenu piva. Točené pivo v restauraci, většinou o objemu 0,4 litru, stojí v přepočtu pro nás neskutečných 450 korun. Ono je to s alkoholem na Islandu celkově složitější. Z důvodu geografické polohy, vysoké zeměpisné šířky, se na ostrově střídá polární den a noc. V průběhu polární noci, kdy je skoro celý den tma, není co dělat a roste depresivní nálada. V 90. letech 20. století byly často celé rodiny závislé na alkoholu, protože lidé tak zaháněli temná období. Musela zasáhnout vláda. Aktuálně seženete alkohol pouze v restauracích, kde ho ale koupíte s výraznou „vysokohorskou“ přírážkou. Jinak musíte navštívit specializované obchody nazývané Vínbúðin, v nichž mají Islandané stanovený roční limit a nakupují na základě průkazu totožnosti. Pokud povolenou hodnotu překročí, automaticky přicházejí o štědré státní dávky. Můžete se tak dostat do situace, kdy vás místní přemlouvají, abyste jim nakoupili alkohol na své doklady totožnosti. V případě dopadení vám hrozí tučné pokuty.

Island nebyl vždy bohatým státem. Na výsluní se dostal až po objevení nalezišť ropy. Do té doby patřil, stejně jako třeba Norsko (dnes jeden z nejvyspělejších států světa), v evropském

rozměru mezi chudší země. S touto skutečností souvisí i národní pokrm – Hákarl. Jedná se o fermentovaného žraloka grónského. Uvedená paryba je velice specifická, řadí se mezi největší žraloky světa, dorůstá až k 7 metrům a patří zároveň k nejdéle žijícím živočichům na planetě Zemi. Díky velice pomalému metabolismu se dožívá až 400 let. Navíc má zakrnělé ledviny, tím pádem dochází k hromadění močoviny a toxinů ve svalovině, a proto za normálních okolností je jeho maso jedovaté. Jedovatosti se lze zbavit fermentací. K tomuto objevu došlo metodou pokus-omyl v období hladu v 16. století. Od té doby se jedná o národní islandský pokrm.

Zastávka v Čarodějných horách

Z vlastní zkušenosti musím říci, že je to zážitek pro opravdové gurmány. Nejprve vás přivítá nepříjemný odér a ani následná chuť mě příliš nezaujala. Stejný názor má i jeden z nejvyhlášenějších kuchařů světa Gordon Ramsey, který tvrdí, že nic horšího v životě nejedl. Tak hrozně bych to zase neviděl, ale svíčková je svíčková.

A teď už k naší cestě. Na Islandu jsme strávili necelé tři týdny v červenci roku 2021, v období polárního dne. Světlo bylo prakticky po celých 24 hodin, jen po půlnoci se na dvě hodiny trochu sešeřilo. Úsměvně tak působila čelová svítidla, kterou jsem si ze zvyku zabalil do batohu.

K přesunům jsme využívali přestavěnou Tatra 815 4x4, která se v 90. letech minulého století aktivně účastnila jako doprovodné vozidlo slavného závodu Rallye Paříž – Dakar. Je postavená tak, že se dostane prakticky všude. V případě Islandu geniální volba. Ihned po příjezdu se dočítáme, že přibližně hodinu jízdy od letiště vybuchla sopka. Perfektní příležitost, jak spatřit vytékající lávu na vlastní oči. Bohužel nás vítá typicky islandské počasí – déšť a mlha, tak první boj o výhled na sopku vzdáváme a přesouváme se do hlavního města Reykjavíku. Budeme doufat v lepší počasí a zkusíme štěstí znovu poslední den pobytu. Reykjavík je příjemné město se spoustou zajímavostí. Za návštěvu stojí určitě městská katedrála, jejíž ztvárnění v podobě čedičových varhan poukazuje na sopečný původ ostrova.

Katedrála v Reykjavíku

Hezká je i procházka po pobřežní promenádě okolo kulturního centra Harpa, před nímž je známá plastika, která někomu připomíná repliku vikingské lodi, jinému zase velrybí ocas. Záleží na vlastní představivosti. K večeři ochutnáváme velrybu, která svou chutí připomíná spíše hovězí maso než rybu, což je pochopitelné, protože velryba patří mezi savce. Ráno se budíme a plni očekávání opouštíme hlavní islandskou aglomeraci a vyrážíme vstříc panenské přírodě. Cestou míjíme největší jezero ostrova Þingvallavatn a míříme k tzv. Zlatému trojúhelníku, který prostě, pokud na Islandu jste, vidět musíte. Skládá se z geologického zlomu Bingvellir na rozhraní Severoamerické a Eurasijské tektonické desky, kde sídlil je den z nejstarších parlamentů na světě, gejzíru Strokkur, který chrlí každých 5-10 minut vařící vodu do výšky dvaceti metrů, a majestátního vodopádu Gullfoss. Pokračujeme údolím mezi ledovci a po cestě si položením kamenu na již velikou hromadu vytvořenou turisty udobříme

místní trolly, nadpřirozené bytosti severské mytologie, kteří mimo jiného ovládají dle pověsti i počasí. Při dalším putování se nám to více než vyplatí. Jdeme na výšlap v oblasti Čarodějných hor. Ryzí nádhera! Užíváme si fascinující přírodu a první koupel v přírodních pramenech. Vylézt ze 40stupňové vody do větrného počasí není nic moc, ale touha po zážitcích nás přemáhá, a tak pokračujeme na lávové pole Hveravellir, kde si připadáte jako v pekle, všude to totiž kouří. Kouř způsobují fumaroly – výrony par a plynů v sopečných oblastech. Některé prameny jsou tak teplé, že si v nich ke snídani v bavlněné síťce vaříme vejce. Hotovo je za pár minut.

Ráno nás budí obrovský vítr, který nám bere stany. Vůbec je není jednoduché zabalit. Naštěstí je to poslední nepřízeň počasí, která nás v průběhu tří týdnů postihuje. Na Island nevídané štěstí. Pokračujeme přes skanzen Glumbauer, kde si můžete živě představit, jak těžký zde byl život na venkově v dobách minulých. Ke stavbě domečků byly použity jen přírodní materiály – především kameny, hlína a drny trávy. V okolí se kocháme homolemi, které vytvaroval ledovec. Island je skutečnou učebnicí geologie v praxi. Další den vyrážíme na Papuchalčí ostrov. Papuchalci jsou ptáci, obývající útesy u pobřeží, v nichž si hloubí nory. Nejsou moc dobří letci, proto je často můžete pozorovat plující na hladině moře. Přesto dokáží máchnout křídlem až 400krát za minutu. Na ostrově pak můžete opeřence pozorovat z bezprostřední blízkosti. Přesouváme se do Hauganes, které je proslulé organizací výletů za pozorováním

Papuchalk severní

velryb. Samozřejmě neváháme a za největšími obyvateli planety vyrážíme i my. Po zaplacení drahého lodního lístku dostáváme overaly do deště a zimy a vyplouváme. Naštěstí je hezky, takže ani vlny nejsou takové, jak jsme čekali, a mořská nemoc se nám obloukem vyhýbá. Po hodině plavby spatřujeme první keporkaky – velryby dorůstající až 15 metrů. Přidávají se další a další.

Jedinou nevýhodou je, že se nechtějí na chvilku zastavit. Nikdy nevíte, kde a kdy se přesně vynoří. Těžký to pak úděl fotografa. Přespáváme ve druhém největším městě Islandu Akureyri, kde se odměňujeme zase nelidsky drahým pivem. Další plánovanou zastávkou je muzeum kytovců v Húsavíku. Nejsem muzejní typ, ale toto muzeum všem vřele doporučuji. Je moc pěkně zpracované. V nenápadném okénku v blízkosti kotviště zaoceánských lodí obědváme fish and chips, traduje se, že nejlepší na světě, a pak na delší dobu opouštíme pobřeží a vyrážíme do nehostinného, ale krásného vnitrozemí. Procházíme skalní města a okolí barevné sopky Raudholar, jdeme kaňonem řeky Jokulsá s celou kaskádou vodopádů, z nichž největší je Dettifoss, jeden z nejmohutnějších vodopádů v Evropě (z hlediska vodního průtoku je druhý za Rýnským vodopádem) a táboříme u jezera Mývatn – v překladu Komáří jezero. Svůj název si vysloužilo na základě skutečnosti, že se v jeho okolí v letních měsících vyskytují hejna otravného hmyzu. Na každém kroku si můžete zakoupit moskytiéru, vzdušnou textilií, která se požívá k ochraně před dotěrným hmyzem. V tomto případě to doopravdy nejsou vyhozené peníze. Lokalita funguje jako základna a výchozí bod pro navštívení řady oblíbených míst. Za zmínku stojí krátery sopek Krafla a Hverfjall, na které jsme vystoupali o půlnoci, v případě polárního dne pěkně za světla. Navštívili jsme také komerčně vybudované termální prameny alias Modrou lagunu Jarðbodin. Výhled na sopky z teplé vody je k nezaplacení. Podobná Modrá laguna se nachází ještě u hlavního města, je však daleko masověji navštěvovaná turisty.

Přesto jsme ji na závěr výpravy těsně před odletem navštívili také a mléčně zabarvenou vodu si užili. Odpočinek v termální lázni se hodil, protože dále pokračujeme nehostinným vnitrozemím. Čeká nás náročný přejezd s řadou brodů divokých řek a kličkováním mezi zatuhlou lávou. Ručička na tachometru často nepřeleze rychlost 20 km/hod. Dlouhé hodiny objíždíme, dle názoru Islandců královnu hor Herdubraio s typicky zasněženým vrcholem, míjíme sopečný kráter Askja, k němuž absolvujeme krátkou, ale kvůli ve slunečném počasí

Pohled na největší evropský ledovec Vatnajökull

tajícímu sněhu fyzicky náročnou procházku po ledovci. Každý krok totiž znamená zaboření minimálně po kolena. A znovu a znovu! Odměnou je však nádherný pohled na dvě sopečná jezírka, z nichž jedno, to větší, má blankytně modrou barvu, to menší je bílo-zelené. Obě dělí přibližně 50 metrů. Opět dokonalá hříčka přírody, kterými ostrovní krajina nešetří.

No a teď sněhem zpátky k Tatře. Dále pokračujeme černě zabarvenou písečnou pouští, kterou by na Islandu leckdo nečekal, a dorážíme až k největšímu evropskému ledovci Vatnajökull. Byl by hřích se nezdržet. Proto stavíme pod mohutnými ledovcovými hradbami stany a těšíme se na ranní svítání, až

Jeden z říčních brodů a spolehlivá Tatra

masu ledu prozkoumáme. Pro lepší výhled po snídani vystupujeme na vrchol Biskupsfell, odkud je na ledovec vskutku impozantní výhled. Scházíme ještě přímo k úpatí ledovce a uvědomujeme si jeho velikost. Praskání uvnitř ledových hradeb v nás zároveň vzbuzuje i patřičný respekt. Držíme si

tak raději bezpečný odstup. Vracíme se zpět ke Komářímu jezeru a navštěvujeme pseudokrátory, které jsou výsledkem sopečné činnosti, při níž láva ohřála spodní vody natolik,

že došlo k výbuchu par přes již ztuhlou lávu. Na zemském povrchu se tak zformovaly skalní kontrastně zeleno-černé útvary připomínající zakrslý kráter. V okolí se ještě nacházejí dva vodopády: Godafoss, přezdívaný kvůli svému podkovovitému tvaru islandská Niagara, a podle mého subjektivního názoru nejhezčí vodopád na ostrově Aldeyjarfoss. Cesta se pomalu blíží ke konci. Nemůžeme však vynechat věhlasný Landmannalaugar neboli Duhové hory. Podnikáme zde dva celodenní pěší výlety. Území je proslavené kopci hrajícími všemi barvami, lávovými poli, modrými jezery a termálními prameny. Dokonce se zde můžete setkat s fenoménem, kdy se horká říčka vyvěrající zpod lávy spojuje se studeným přítokem

Duhové hory

vytékajícím z ledovce. Na pár metrech se tak teplota vody liší o desítky stupňů Celsia. Ideální teplotu si tak najde každý. Musíte si dát jen pozor, abyste nevlezli do tůňky, kde byste se uvařili zaživa. Úžasná barevnost okolních kopců je způsobena nezvykle pomalým ochlazováním lávy, která obsahovala

mnoho různě zabarvených minerálů. Směrem k letišti se tentokrát vracíme po jižní části ostrova. Stavíme v městečku Vík, poblíž něho se v moři tyčí skalní masiv připomínající postavy. Odtud vznikl ve spojení s islandskou mytologií i jeho název Tři trollové. V městečku také

Vnitrozemský vodopád Aldeyjarfoss

nakupujeme zásoby fermentovaného žraloka, abychom mohli obdarovat známé a pak škodolibě

pozorovat, jak se kření. Stany rozbalujeme v campu Þakgil. Krajina jako z Pána prstenů, zelené údolí, které je lemováno černými skalními výchozy. Na pobřeží navštěvujeme útesy plné ptačích kolonií, skalní okno, obrovský vodopád Skogafoss, po jehož kraji se procházíme až k horní hraně, a úplně černou pláž Reynisfjara, která je nechvalně proslulá nebezpečnými mořskými proudy a má na svědomí již řadu obětí. Ne nadarmo je považována za jednu z nejnebezpečnějších pláží světa. Poslední noc na ostrově trávíme tematicky pod vodopádem Seljalandsfoss. Z řady ostatních vodopádů vybočuje tím, že se za ním nechá projít a můžete si dopřát pohled přes padající vodu směrem z nitra vodopádu ven. Poslední den nám dává počasí naději. Vyrážíme tak opět k chrlicí sopce Keilir. Tentokrát se dostáváme až k úpatí vulkánu a z bezpečného místa zcela fascinováni pozorujeme přírodní představení sopečných erupcí a vytékající lávy. Rozloučení s ostrovem na jedničku s hvězdičkou. Nakonec večerní odpočinek v Modré laguně blízko letiště a přímý let do Prahy.

Zbyněk Vácha

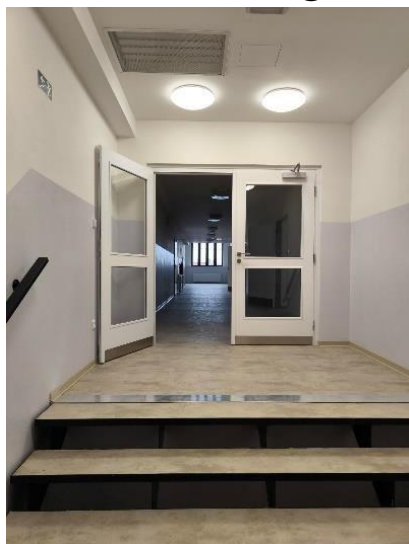
Probuzená sopka Keilir

PŮDNÍ VESTAVBA DOKONČENA

V dubnu 2024 převzal ředitel školy po osmi měsících od stavební firmy STAVEKO-SERVIS, s.r.o. Tábor, pomyslný klíč od dokončených tří odborných učeben a stejného počtu kabinetů pro vyučující odborných předmětů a jazyků.

Nestává se často, že by takto rozsáhlá stavba za téměř dvacet miliónů korun byla dokončena s měsíčním předstihem. Firmě se to ale povedlo, stavba prošla povinným kolaudačním řízením a před vedením školy je teď výzva vybavit dokončené prostory školním nábytkem a technickým vybavením. V polovině června se chystají maséři po návratu ze souvislé odborné praxe přestěhovat do nové odborné učebny masážní lůžka a veškeré technické vybavení ze suterénu školy, kde se nachází regenerační centrum. Tři kabinety, kde najde zázemí šest učitelů angličtiny a češtiny a čtyři učitelé odborných předmětů, jsou již nábytkem vybaveny. Dvě další učebny budou vybaveny během letních

Těšte se, máte na co! 😊

Chodba

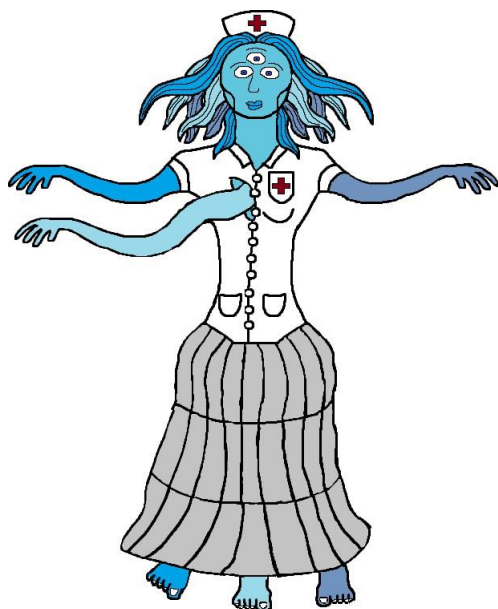
Učebna masérů

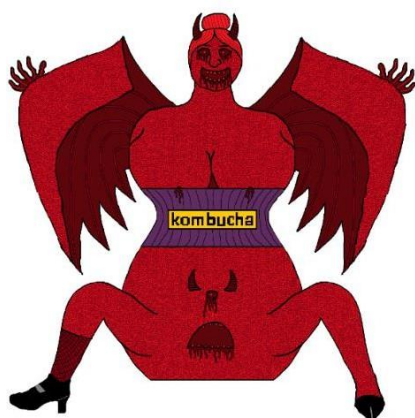
Kabinety

KRESBY ADAMA LILÁKA

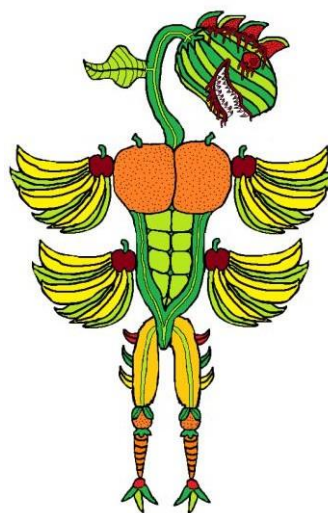
Voda léčí. Proč má tři nohy, tři ruce, tři oči?
Je to z důvodu, že voda má tři skupenství-
kapalné, plynné a pevné.

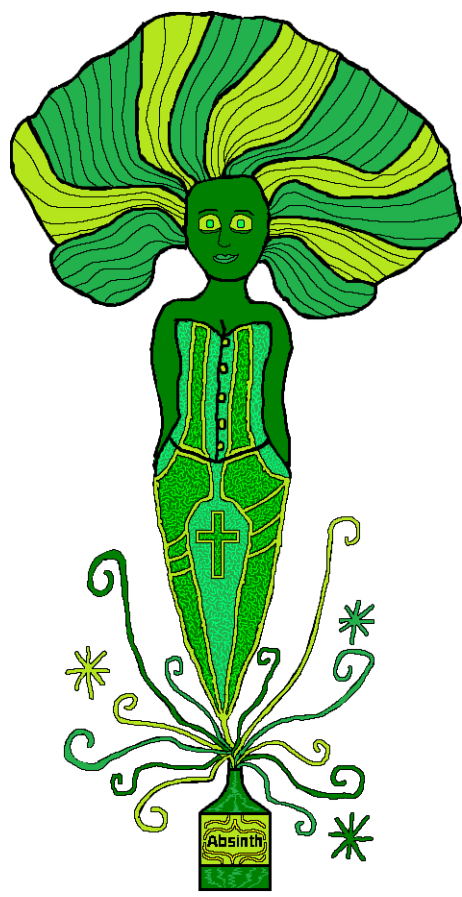
Slepý hráč na niněru. Obrázek, na kterém je
oslepený šašek hrající na niněru pro oslavení
smrti krále Midase, díky kterému je slepý.

Kombucha-láhev, která je napůl žena a
démon zároveň s dvěma obličejí.

Carnivorka-drak složený ze zeleniny a ovoce.

BAREVNÝ TÝDEN

Barevný týden na zdravce byl týdnem, kdy se studenti i učitelé oblékali do barev určených pro jednotlivé dny. Nechaly jsme se inspirovat sociálními sítěmi, ten nápad nám připadal zajímavý, a tak jsme ho uskutečnily i u nás ve škole.

A co nás vůbec vedlo k uskutečnění takové akce? Na naší škole je málo aktivit, které by zahrnovaly všechny studenty bez výjimek. Proto jsme se rozhodly, že uděláme nějakou „týmovou“ akci.

Od učitelů jsme nečekaly takovou účast, proto jsme byly překvapeny, že se jich tolik zapojilo. Rády bychom vyzdvihly jednu paní učitelku, která se do akce nejvíce vžila. Byla to paní učitelka Karešová. Každý den na sobě měla dokonce několik odstínů dané barvy. V naší generaci bychom ji nazvaly *fashion ikonou* (*fashion icona* – osoba, která se umí hezky oblékat).

Nyní pro studenty (i učitele) připravujeme další akci- „NO BACKPACK DAY“. Těšíme se, až uvidíme všechny vaše originální nápady.

AZ2, Anička a Zuzka

TEST PRO OPRAVDU CHYTRÉ! ZVLÁDNETE HO I VY?

1. Chemická sloučenina vodíku s kyslíkem, jež produkuje minimálně bellů, působí erozí na vrstvy hornin, uložených podél její trajektorie.

- A S poctivostí nejdál dojdeš.
- B Mrtví prd ví.
- C Vrána k vráně sedá.
- D Tichá voda břehy mele.

2. Abundance šelem z čeledi Canidae přivodí exitus hlodavce z čeledi Leporidae.

- A Vojna není kojná
- B Líná huba – holé neštěstí.
- C Mnoho psů – zajícova smrt.
- D Ryba i host třetí den smrdí.

3. Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem

- A Co tě nepálí, nehas.
- B Komu se nelení, tomu se zelení.
- C Dočkej času jako husa klasu.
- D Láska hory přenáší.

4. Číslo, jímž můžeš vyjádřit svou lingvistickou potenci, se rovná číslu, jímž znásobuješ své vlastní ego.

- A Devatero řemesel, desátá bída.
- B Sytý hladovému nevěří.
- C Kolik znáš řečí, tolikrát jsi člověkem.
- D Malé ryby – taky ryby.

5. Vodomilní obratlovci nepatrných rozměrů nejsou ničím jiným, než vodomilnými obratlovci.

- A Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebe.
- B Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.
- C Kdo lže, ten krade.
- D Malé ryby – taky ryby.

6. U závodů na zpracování obilí, řízených mytologickými bytostmi je poměrně nízká produktivita práce vyvážena naprostou spolehlivostí.

- A Tichá voda břehy mele.
- B Spíše projde velbloud uchem jehly, nežli bohatec vejde do království nebeského.
- C Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.
- D Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výti.

7. Blokování svislého informačního kanálu nelze kompenzovat finanční transakcí ve výdejně léků.

- A Co tě nepálí, nehas.
- B Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí.
- C Malé ryby – taky ryby.
- D Potmě je každá kočka černá.

8. Informační kapacita jedince po systaci srdeční činnosti je rovna plynovým zplodinám jeho metabolismu.

- A kdo pozdě chodí, sám sobě škodí.
- B Ruka ruku myje.
- C Kdo chce psa bít, hůl si vždy najde.
- D Mrtví prd ví.

9. Na místě nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení sloužícího k instalaci světelného zdroje, dopadá minimální počet paprsků ze zdroje se šířících.

- A Není šprochu, aby nebylo pravdy trochu.
- B Pod svícnem bývá tma.
- C Chytrému napověz, hloupého kopni.
- D Sytý hladovému nevěří.

10. Soustavnou výchovu mladého občana k obraně vlasti nelze srovnávat s občankou zakládající výdělečný vztah na své laktanční schopnosti.

- A Vojna není kojná.
- B Díra – nedíra, furt se natírá.
- C Dočkej času jako husa klasu.
- D Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.